

Плюс тая нищета на рушителната и безразборна критика, която разхвърля скелета на изкуството.

Частните дребни амбиции, неблагодарността, с която се отплаща на онези, които чрез труд и призвание застават като вжплотители на нашите културни и духовни стремежи скършват крилете на духа към полет, обезверяват го и убиват.

Оставете на душата свободно да разцвятава, дайте ѝ простор за по-волен полет. Махнете вашите гибелни стени на изхабени доктрини и условности. Дайте път на изкуството през мълчанието на вашата малка душа и вие ще допренесете много повече отколкото с жеста да визирате известна личност като неспособна. Всичко, което почива на фалша и бездарността е обречено на гибел, никакви изкуствени сериуми не са в състояние да го съживят. Историята и компетентността на следващите поколения ще отдадат всекому заслужил нуждното.

Безспорно, изкуството не може без критика, аз никога не отричам необходимостта от последната. Но, каква трябва да бъде тя, нейната цел и тезиси? — Случайни и безразборни, целящи винаги крайността да се срази един авторитет да се погази едно име? . . .

Често в един талант, в една оригинална художествена индивидуалност, не може без строг анализ и най-прецизна приценка на капацитети да се проникне.

Но, ето че некой екзалтиран самохвалко надраскал мадригал. Обществото ще му поверва, защото у нас не се е свикнало да се постави критерий, преди възприемането на каквото и да било, мнението на болшинството е и наше.

Простено е, поне на малките, на профанаторите и дилетантите в критиката да клеймат и заплуват изкуството с оная простота и грубост, която е специфична на нас. Но, какво остава за онези, които се мислят за „авторитетни,“ които за съжаление усвояват постъпките на малките и в зле озаглавени статии доказват несъстоятелността на нашето изкуство.

Големата тенденциозност в тия статии, фалшивия вопъл зад който прозира грандомания, издават несъмнено болния скептицизъм на един ум, който се е заел да развива странни доктрини и хипотези само теоритически, без да направи нещо за евентуалното издигане престижа на проваленото изкуство.

У нас в последно време се появиха като белетристи: Д. Шишманов, Г. Райчев, Тихомир Павлов, Дора Габе, Емануил П. Димитров, Т. Хр. Дашков, Минчо Делянов, Д. Пенев, И. Кипарисов, Людмил Вълчанов и редица още млади сили, които печатат работи в списанията ни. Обаче, как се отнесе към тях критиката?

Справи ли се нашата критика със заложиците, които младите проявиха? Посочи ли оригиналното у тях за да се познаят